

Sygn. akt IV CZ 88/09

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Dariusz Zawistowski

SSA Barbara Trębska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa E.G. i J.G.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "B."

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 grudnia 2009 r.,

zażalenia powodów

na postanowienie Sądu Okręgowego w B.

z dnia 19 sierpnia 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2009 r. Sąd Okręgowy w B. odrzucił skargę kasacyjną powodów od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 15 maja 2009 r., jako z mocy art. 398² § 1 k.p.c. niedopuszczalną z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia (9.911 zł). W uzasadnieniu wskazał, iż w skardze błędnie określono wartość przedmiotu zaskarżenia, gdyż nie może być ona wyższa niż ta określona przez nich w apelacji na kwotę 9.911 zł.

W zażaleniu powodowie podnosząc naruszenie przepisów art. 398⁶ § 2 i art. 26 k.p.c. wnieśli o uchylenie powyższego postanowienia i nadanie biegu procesowego skardze kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wyrażony w art. 398² § 1 k.p.c. ustawowy próg dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, wyłącza dopuszczalność tej skargi w sprawach majątkowych nie przekraczających wskazanych w tym przepisie kwot. Kodeks postępowania cywilnego, obecnie w art. 368 § 2 k.p.c., wprost wyraża zasadę stałości wartości przedmiotu sporu oraz zakazuje jej przekraczania przy przechodzeniu do instancji wyższej.

Gdy zatem - jak w rozpoznawanym wypadku - nie zachodzi dopuszczalny przypadek rozszerzenia żądania pozwu w postępowaniu apelacyjnym (art. 383 k.p.c.) i sąd nie orzekał ponad żądanie, strona w skardze kasacyjnej, nie może wskazać wartości przedmiotu zaskarżenia wyższej niż wartość przedmiotu sporu w postępowaniu w pierwszej instancji (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1935 r., C II 2515/34, RPEiS 1936, nr 1, s. 161, i z dnia 14 września 2000 r., I PZ 55/00, OSNAP 2002, nr 7, poz. 164, z dnia 18 grudnia 1996 r., I CKN 21/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 42).

W sprawie niniejszej, wskazując na wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej znacznie wyższą (176.266 zł) niż w postępowaniu przed sądem pierwszej i drugiej instancji, pomijają skarżący, iż Sąd Rejonowy na

podstawie art. 25 § 1 k.p.c., po zasięgnięciu opinii biegłego, ustalił wartość przedmiotu sporu na kwotę 9.911 zł (k. 149), stanowiąca różnicę między wartością lokalu mieszkalnego po ustanowieniu odrębnej własności o co powodowie wnosili (176.266 zł), a jego wartością przed takim przekształceniem (166.355 zł). Wbrew twierdzeniu autora zażalenia wartość przedmiotu sporu nie została ustalona na kwotę 176.266 zł. W dalszym toku postępowania nie doszło do zmiany powództwa ani do orzeczenia ponad żądanie, a zatem w myśl powołanego w zażaleniu art. 26 k.p.c. wartość przedmiotu sporu ustalona przez Sąd pierwszej instancji nie podlega ponownemu badaniu w dalszym toku postępowania, którą to zasadę przestrzegali powodowie w apelacji, oznaczając w niej wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 9.911 zł. W związku z powyższym niedopuszczalnym było oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej na kwotę wyższą. Tym samym Sąd Okręgowy prawidłowo, bez naruszenia art. 398² § 1 k.p.c. uznał skargę kasacyjną powodów za niedopuszczalną ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia. Jej zatem odrzucenie na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. było uzasadnione.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).